

sygn. akt XIV K 280/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony L. K. w okresie od 6.09.2012 roku odbywał w Areszcie Śledczym W. S. karę 5 lat pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej Wydział XII Karny z dnia 9.08.2012 roku, sygn. akt XII K 158/12.

Wnioskiem z dnia 17.09.2012 roku L. K., powołując się na swój stan zdrowia, zwrócił się do Sądu Okręgowego w Warszawie o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Oskarżony podnosił m. in. iż w październiku 2012r. ma zaplanowany zabieg – wszczęcie endoprotezy stawu biodrowego.

W toku prowadzonego przed Sądem Okręgowym w Warszawie postępowaniu w przedmiocie udzielenia L. K. przerwy ustalono, iż jego stan pozwala na leczenie w zakładzie karnym, zaznaczono jednakże, iż rzeczywiście jest on wpisany do planu operacyjnego Oddziału Gruźlicy K. – Stawowej Kliniki (...) im. prof. A. G. (...) na dzień 22.10.2012 roku celem wszczęcia endoprotezy lewego stawu biodrowego. W opinii podkreślono, iż do czasu wykonania zabiegu L. K. może być leczony w warunkach penitencjarnej służby zdrowia, natomiast zabieg i okres pooperacyjny oraz rehabilitacja przekraczają możliwości Aresztu Śledczego W. S..

Z uwagi na planowany na dzień 22.10.2012r. zabieg, postanowieniem z dnia 19.10. 2012 roku, sygn. akt XI Kow 2479/12/Pr, Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XI Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych wniosek oskarżonego uwzględnił i udzielił L. K. przerwy w wykonywaniu kary 5 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Wrocław Fabryczna z dnia 9.08.2012 roku w sprawie XII K 158/12, na okres 6 miesięcy, tj. do dnia 19.04.2013 roku. Oskarżony, w trakcie przerwy, miał przebywać w M. pod adresem ul. (...) i zawiadamiać pisemnie sąd o każdej zmianie miejsca pobytu.

L. K. przed upływem terminu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19.10.2012 roku, sygn. akt XI Kow 2479/12/Pr, nie złożył wniosku o przedłużenie okresu przerwy w odbywaniu kary, zaś po upływie w/w okresu w dniu 19.04.2013 roku nie powrócił do jednostki penitencjarnej – Aresztu Śledczego W. S..

Oskarżony w czasie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, tj. od dnia 19.10.2012r. do dnia 19.04.2013 roku jak i po tej dacie – aż do dnia zatrzymania w dniu 9.03.2015r. nie poddał się zabiegowi operacyjnemu w Klinice (...) im. prof. A. G. (...). W wymienionej Klinice oskarżony przebywał jeden raz w okresie od 23.01.2012 roku do 3.02. 2012 roku, kiedy to był operowany (założono mu endoprotezę stawu biodrowego) a potem nie odnotowano już wizyt oskarżonego w tej placówce. W rzeczywistości oskarżony wykorzystał swój stan zdrowia i planowany zabieg chirurgiczny do opuszczenia zakładu karnego bez zamiaru powrotu do niego. Po opuszczeniu zakładu karnego oskarżony nie przebywał w miejscu deklarowanego zamieszkania, nie podał sądowi również miejsca aktualnego pobytu, w tym czasie stan zdrowia oskarżonego w żaden sposób nie uzasadniał bezprawnego pozostawiania przez niego poza zakładem karnym.

W dniu 22.04.2013 roku sporządzono wniosek o zatrzymanie L. K. w związku z zaniechaniem przezeń stawienia się w Areszcie Śledczym W. S. po upływie okresu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

L. K. został zatrzymany przez policję w dniu 9.03.2015 roku. Po wykonaniu stosownych badań oraz konsultacji lekarskich osadzono go w dniu 10.03 2015 roku w Areszcie Śledczym W. S..

powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego L. K. (k. 77, k.246), zeznania świadka P. C. (k. 3, k. 246), zawiadomienie o przestępstwie (k. 1), kserokopie dokumentów

dotyczących odbywania kary pozbawienia wolności przez L. K. (k. 5-12), informacje (k. 51, k. 68, k. 126-127, k. 195, k. 197, k. 206, k. 236), dokumentację medyczną L. K. (k. 129-130, k. 157-187), kartę karną (k. 132-133), wniosek o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności wraz z załącznikami (k. 1-11 akt sprawy XI K. (...)), opinię o stanie zdrowia L. K. wraz z załącznikami (k. 22-25 akt sprawy XI K. (...)), postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 października 2012 roku, sygn. akt XI Kow 2479/12/Pr wraz z załącznikami (k. 34-37 akt sprawy XI K. (...)), informację kuratora sądowego (k. 46-47 akt sprawy XI K. (...)), informację (k. 52, k. 56 akt sprawy XI K. (...)), wniosek o zatrzymanie L. K. (k. 58 akt sprawy XI K. (...))

Oskarżony L. K. przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym (k. 77, k. 246) podał iż był zaskoczony faktem udzielenia mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, jako że nie ubiegał się o jej orzeczenie. Wskazał, że podczas odbywania kary pozbawienia wolności rozszedł mu się mostek, badający go kardiolog stwierdził, iż znajduje się w stanie zagrażającym życiu i zdrowiu. Wówczas został natychmiast zwolniony z jednostki penitencjarnej i przyjechał do W.. Później udzielono mu drugiej i trzeciej przerwy w odbywaniu kary. Wnioski o jej udzielenie składane były przez obrońcę oskarżonego. L. K. wyjaśnił, iż w czasie gdy sąd udzielił mu drugi raz drugiej przerwy w odbywaniu kary, doszło do ogłoszenia wyroków w innych sprawach toczących się przeciwko oskarżonemu, w których orzeczono wobec niego bezwzględne kary pozbawienia wolności. Sądy nie zgodziły się na odroczenie wykonania wskazanych kar pozbawienia wolności ani ich zawieszenie na okres próby. Oskarżony zaznaczył, iż w okresie przerwy, przed dniem 19.04. 2013 roku nie otrzymał postanowienia o przedłużeniu okresu przerwy w odbywaniu kary. Miał wówczas poważne problemy ze zdrowiem, kilkakrotnie tracił przytomność z powodu problemów z sercem. Jak wyjaśnił oskarżony, głównie leżał w domu, nie ukrywał się.

W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę jedynie w niewielkiej części, a mianowicie w zakresie twierdzenia o udzieleniu mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 9 sierpnia 2012 roku, sygn. akt XII K 158/12 (przywołana okoliczność znajduje potwierdzenie w dowodach dokumentarnych, a także w zeznaniach świadka P. C.). W pozostałej części, w szczególności w odniesieniu do nieubiegania się przez oskarżonego o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz przyczyn, które uniemożliwiły mu powrót do jednostki penitencjarnej po upływie okresu przerwy, jako sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, w tym przede wszystkim dowodami z dokumentów, w tym dokumentacji medycznej oskarżonego, zasadami doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania, nie zasługują na przymiot wiarygodności. Zdaniem sądu, wyjaśnienia oskarżonego w tej części stanowią przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej, po części wyjaśnienia oskarżonego dotyczą innych, wcześniejszych, postępowań związanych z udzieleniem mu przerwy.

W aktach sprawy Sądu Okręgowego w Warszawie rozpoznawanej pod sygn. XI Kow 2479/12/Pr znajduje się wniosek oskarżonego z dnia 17.09.2012 roku o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności z uwagi na stan zagrażający jego zdrowiu i życiu wraz z obszernym uzasadnieniem, w którym L. K. przedstawia przebieg swojego dotychczasowego leczenia oraz opisuje swój stan zdrowia. Do wniosku oskarżony załączył stosowną dokumentację medyczną. Wobec powyższego nie sposób przyjąć jako prawdziwe twierdzenia oskarżonego o jego zaskoczeniu decyzją sądu o udzieleniu mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności i nie ubieganiu się o wydanie takowego rozstrzygnięcia.

W sprzeczności ze zgromadzoną w toku postępowania dokumentacją medyczną oskarżonego pozostaje jego twierdzenie o niemożności powrotu do Aresztu Śledczego W. S. po upływie okresu przerwy z uwagi na zły stan zdrowia oraz kontynuowanie leczenia. Przedłożona dokumentacja medyczna dowodzi, iż L. K. poddawany był leczeniu podczas pobytu w jednostkach penitencjarnych, natomiast w okresie przerwy oraz dalszemu oskarżonemu tylko raz – w listopadzie 2012 roku świadczenia opieki zdrowotnej udzieliła jednokrotnie Wojewódzka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (k. 126-127). Ponadto w trakcie już bezprawnego przebywania poza zakładem karnym L. K. udzielono dwukrotnie – 22.01.2014r. i 02.07.2014r. konsultacji kardiologicznej przez lekarzy z Centrum Medycznego (...) w W. (k.129-130). Zaś leczenie w Wojskowym Instytucie Medycznym w W. dotyczyło okresu sprzed przerwy oraz już po ponownym osadzeniu w zakładzie karnym (k.157-187)– notabene wykorzystane ono zostało do uzyskania kolejnej przerwy, z

której oskarżony ponownie nie powrócił (k.236). Tym samym w ocenie sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż stan zdrowia oskarżonego uzasadniał jego przebywanie na wolności po zakończeniu okresu przerwy udzielonej postanowieniem XI K. (...).

Nie bez znaczenia dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego pozostaje okoliczność, iż, jak wynika z adnotacji w karcie karnej, w okresie poprzedzającym popełnienie zarzucanego mu czynu zabronionego wielokrotnie korzystał on z instytucji przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności. L. K. znał swoje prawa i obowiązki, w tym obowiązki związane z przerwą w odbywaniu kary pozbawienia wolności i wynikające z zakończenia jej okresu. Nie sposób zatem przyjąć, iż rzeczywiście oczekiwał on na wydanie i doręczenie postanowienia o przedłużeniu okresu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności (o którą to przerwę nie wnioskował), jak również, iż mógł przypuszczać, że zły stan zdrowia uprawnia go do zaniechania powrotu do jednostki penitencjarnej. Nieprawdziwe są twierdzenia oskarżonego, że za zaniechania w zakresie składania kolejnego wniosku o przerwę w karze są odpowiedzialni obrońcy skoro z akt sądu penitencjarnego jednoznacznie wynika, że oskarżony nie korzystał z obrońcy. Nieprawdziwe są również twierdzenia, że oskarżony przebywał pod wskazanym przez siebie adresem zamieszkania skoro kurator sądowy mający dokonać kontroli miejsca zamieszkania oskarżonego ustalił, że oskarżony nie przebywa pod adresem, jest poszukiwany przez policję, nie odbiera korespondencji a jego zatrzymanie nastąpiło prawie po upływie 2 lat od zakończenia przerwy.

W ocenie sądu na przymiot wiarygodności zasługują zeznania przesłuchiwanego w charakterze świadka P. C. (k. 3, k. 246), z których wynika, iż oskarżony L. K. nie powrócił do Aresztu Śledczego W. S. po zakończeniu okresu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie Wydział XI Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych z dnia 19 października 2012 roku, sygn. akt XI Kow 2479/12/Pr (koniec przerwy w odbywaniu kary przypadał na dzień 19 kwietnia 2013 roku). Zeznania P. C. uznać należy za wyważone, rzeczowe i spójne, w swej treści korespondują przy tym z dowodami dokumentarnymi zgromadzonymi i ujawnionymi w niniejszym postępowaniu. W/w jest osobą obcą dla oskarżonego. Jego wiedza o zdarzeniu pochodzi z przeprowadzonych czynności służbowych. W niniejszej sprawie brak jest motywu, dla którego świadek miałby zeznawać nieprawdę, bądź zatajać prawdę.

Za wiarygodne sąd uznał ujawnione w sprawie dowody z dokumentów, albowiem zostały one wytworzone przez uprawnione organy (osoby) w toku wykonywania czynności procesowych lub zawodowych, nie budziły one żadnych wątpliwości co do swej autentyczności i rzetelności. Nie były przy tym kwestionowane przez strony procesu.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, w świetle poczynionej oceny dowodów, sąd doszedł do przekonania, że oskarżony L. K. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 242 § 3 kk.

Istota przestępstwa określonego w art. 242 § 3 kk polega na uchylaniu się od obowiązku stawienia się w zakładzie karnym w celu dalszego odbywania kary pozbawienia wolności i przebywaniu bez usprawiedliwionej przyczyny na wolności, a nie w zakładzie karnym. Z chwilą upływu terminu określonego w tym przepisie nie przestaje istnieć obowiązek powrotu sprawcy do zakładu karnego; obowiązek ten ciąży na nim cały czas. Przez ten okres utrzymuje się stan przestępny, a przestępstwo zostaje zakończone dopiero z chwilą stawienia się sprawcy w zakładzie karnym w celu kontynuowania odbywania kary, które może mieć charakter dobrowolny lub przymusowy.

Z użytego w przepisie art. 242 § 3 kk sformułowania „nie powróci do zakładu karnego najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu”, jak też z ratio legis wskazanej regulacji wynika, że określone w nim przestępstwo ma charakter przestępstwa trwałego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2000 roku, I KZP 58/99, OSNKW 2000, Nr 3-4, poz. 23). W przepisie art. 242 § 3 kk ustawodawca określił jedynie to zachowanie sprawcy, które wywołuje stan bezprawności, a jako takie ma ono charakter zakończony i sprowadza się do niepowrócenia do zakładu karnego przed upływem określonego terminu. Tak wytworzony przez sprawcę stan bezprawności jest przez niego utrzymywany aż do czasu dobrowolnego powrotu do zakładu penitencjarnego, bądź do chwili zatrzymania. W tym właśnie, tj. w świadomym utrzymywaniu stanu bezprawności wyraża się cecha trwałości przestępstwa z art. 242 § 3 kk (tak: wyrok

Sądu Najwyższego z 17.10.2000 r., V KKN 370/00, Prok. i Pr. 2001, Nr 4, poz. 4; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 roku, III KKN 50/00, Prok. i Pr. 2003, Nr 3, poz. 8).

Warunkiem przestępności czynu z art. 242 § 3 kk jest stwierdzenie, że niepowrót nastąpił bez usprawiedliwionej przyczyny oraz po upływie 3 dni od wyznaczonego terminu zakończenia przerwy w odbywaniu kary. Przyczyna musi być uzasadniona obiektywnie. Taką przyczyną będzie z pewnością ciężka choroba, wypadek drogowy o poważnych skutkach dla skazanego, porwanie (M. Królikowski, R. Zawłocki, Kodeks Karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz, Legalis). W wyroku z dnia 22 października 2008 roku (V KK 106/08, L.) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż „późniejsze postanowienie sądu penitencjarnego o przedłużeniu okresu przerwy udzielonej ze skutkiem ex tunc niejako sanuje zachowanie polegające na niepowrocie do zakładu karnego po zakończeniu przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności”.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe oraz ocena zgromadzonego materiału dowodowego pozwoliły na ustalenie, iż oskarżony, korzystając z udzielonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XI Penitencjarny i Nadzoru nad Wykonywaniem Orzeczeń Karnych postanowieniem z dnia 19.10.2012 roku, sygn. akt XI Kow 2479/12/Pr, przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, sygn. akt XII K 158/12 bez usprawiedliwionej przyczyny nie powrócił do Aresztu Śledczego W. S. w W. przy ul. (...) w terminie 3 dni po upływie wyznaczonego przez sąd terminu powrotu do jednostki penitencjarnej, tj. do dnia 22.04.2013 roku, przy czym oskarżony bezprawnie przebywał poza zakładem karnym do dnia 9.03.2015r.

Oskarżony L. K. wiedział o zakończeniu okresu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, zdawał sobie sprawę, że nie powracając w określonym terminie, tj. do dnia 19.04.2013 roku, do Aresztu Śledczego W. S., pozostając nadal poza jego terenem, narusza przewidzianą regułę postępowania, zezwalającą na legalny pobyt oskarżonego poza Aresztem Śledczym tylko w oznaczonym w postanowieniu sądu penitencjarnego okresie oraz ustalony obowiązek powrotu po tym okresie do jednostki penitencjarnej. Oskarżony L. K. miał zatem świadomość bezprawności swojego czynu. Okoliczność stanu zdrowia który miałby uzasadniać, zadaniem oskarżonego, przebywanie jego poza zakładem karnym w żaden sposób nie została udowodniona, co więcej, gdyby nawet stan zdrowia oskarżonego przebywającego na wolności uległ do tego stopnia pogorszeniu, że uzasadniał on dalsze przebywanie poza zakładem karnym konieczne było złożenie wniosku o kolejną przerwę oraz przeprowadzenie badań oskarżonego celem weryfikacji jego twierdzeń. Tymczasem oskarżony, po opuszczeniu zakładu karnego, nie przebywa w deklarowanym miejscu zamieszkania, przesyła do organów ścigania listy w których pisze, że jest chory ale równocześnie nie podaje w nich swojego adresu pobytu, miejsca leczenia ani jakiegokolwiek dokumentacji medycznej potwierdzającej jego twierdzenia. Gdyby stan jego zdrowia rzeczywiście wymagał podjęcia działań leczniczych w warunkach wolnościowych, oskarżony miał możliwość wnioskowania o zezwolenie mu na dalsze, legalne przebywanie na wolności. Z uprawnienia takiego jednakże nie skorzystał, co wskazuje, iż L. K. był świadomy, że jego sytuacja osobista, w tym problemy zdrowotne, nie uzasadnia dalszego przebywania poza jednostką penitencjarną.

Sąd za datę końcową czynu zabronionego popełnionego przez oskarżonego przyjął dzień 9.03.2015 roku, jako że tego dnia L. K. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, następnego zaś dnia został osadzony w Areszcie Śledczym W. S.. Przy wymiarze kary sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, co następuje.

Występek, którego dopuścił się oskarżony, stosownie do przepisu art. 242 § 3 kk, zagrożony jest grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Oskarżony L. K. ma 67 lat, wykształcenie wyższe, z zawodu jest teologiem, jest zakonnikiem, nie pracuje, nie posiada nikogo na utrzymaniu, odbywa karę pozbawienia wolności. Oskarżony był wielokrotnie karany.

Zdaniem sądu stopień winy oskarżonego jest znaczny - działał on w zamiarze bezpośrednim – wykorzystał swój stan zdrowia i planowaną operację do opuszczenia zakładu karnego po czym nie był zainteresowany leczeniem a

ukryciem się przed organami wymiaru sprawiedliwości celem uniknięcia dolegliwości związanych z odbywaniem kary pozbawienia wolności.

Spółeczna szkodliwość zachowania L. K. jest, zdaniem sądu na średnim poziomie. Oskarżony okazał lekceważenie dla orzeczonych wobec niego warunków udzielenia przerwy w karze, w bezprawny sposób przebywał poza zakładem karnym przez okres blisko dwóch lat.

Biorąc pod uwagę powyższe, sąd za czyn z art. 242 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż orzeczona kara, tj. kara o charakterze izolacyjnym, jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu. Należy zauważyć, że uprzednio orzekane wobec oskarżonego kary nie przyniosły pożądanego skutku w postaci zapobieżenia popełnieniu kolejnych przestępstw. Podkreślenia wymaga przy tym, iż oskarżony, po dokonaniu czynu zabronionego, stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania, ponownie zaniechał powrotu do jednostki penitencjarnej po upływie okresu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, wyznaczonego do dnia 31 lipca 2015 roku, ponownie nie przebywa przy tym pod wskazanym przezeń na czas przerwy w odbywaniu kary adresem i ponownie miejsce jego pobytu jest nieznane. Oskarżony świadomie lekceważył ciężące nań obowiązki, wykorzystując okres przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności niezgodnie z jej przeznaczeniem, nie mając przy tym zamiaru powrotu do jednostki penitencjarnej w wyznaczonym przez sąd terminie. Kara ta – wymierzona w zakresie połowy zagrożenia ustawowego – winna, zdaniem sądu, uzmysłowić oskarżonemu naganność jego zachowania oraz jego „nieopłacalność” a tym samym powstrzymać od popełnienia podobnego przestępstwa w przyszłości. W ocenie sądu wymierzenie innej rodzajowo kary np. ograniczenia wolności lub grzywny, z uwagi na stan zdrowia oskarżonego, czy brak informacji o jakichkolwiek dochodach czy majątku oskarżonego, jest niezasadne.

W ocenie sądu nie spełnione zostały przesłanki z art. 69 § 1 i 2 kk, umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej w stosunku do oskarżonego L. K. kary pozbawienia wolności. Oskarżony był wcześniej wielokrotnie karany na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania i bez warunkowego zawieszenia wykonania, odbywał kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym, a mimo to, w sposób bezmyślny, nie wyciągając wniosków z poprzednich wyroków, ponownie popełnił przestępstwo. Z tych względów brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że ewentualne warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności spełni oczekiwane cele kary, w tym przede wszystkim skutecznie powstrzyma oskarżonego od popełnienia kolejnego przestępstwa.

W ocenie sądu orzeczona kara pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego w stosunku do L. K., zwłaszcza poprzez wpłynięcie na zmianę jego społecznej postawy. Analiza zachowania oskarżonego, dotychczasowa lekceważąca postawa wobec wcześniejszych wyroków, w tym kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, niezbicie dowodzi tego, że tylko orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności będzie stanowiło dolegliwość, która wypełni funkcję prewencyjną, tak indywidualną - co do osoby sprawcy, jak i generalną w stosunku do potencjalnych sprawców przestępstw.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. L. kwotę 588 zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług (VAT) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego przed sądem.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości, mając na uwadze sytuację materialną L. K. oraz charakter wymierzonej mu kary.

Mając na względzie powyższe, sąd orzekł jak w wyroku.